

רע"פ 3829/14 - חאלד תאיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3829/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: חאלד תאיה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בעפ"ג 38317-02-14, ובע"פ 39702-02-14, שניתן ביום 24.4.2014, על ידי כב' השופטים ע' גרשון; כ' סעב; ת' שרון-נתנאל

בשם המבקש: עו"ד ירון ברזילי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים ע' גרשון; כ' סעב; ת' שרון-נתנאל), בעפ"ג 38317-02-14 ובע"פ 39702-02-14, מיום 24.4.2014. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א' גפן - סג"נ), בת"פ 19155-03-10. מנגד, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום, והחמיר בעונשו של המבקש.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 1.3.2010, הוגש נגד המבקש כתב אישום במסגרתו ייוחסו לו עבירות של התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 405(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.8.2009, בשעה 03:45, או בסמוך לכך, התפרץ המבקש לבית מגורים בקיסריה וגנב משם מכשירי חשמל וכסף מזומן.

ביני לביני, ובעוד התיק מתנהל, הורשע המבקש בתיק אחר ונדון ל-11 חודשי מאסר בפועל. ביום 29.5.2012, שוחרר המבקש ממאסר ברישיון, לאחר שהוחלט על ניכוי שלישי ממאסרו. כפי שעולה מדו"ח מעקב אסיר משוחרר שהוגש בעניינו של המבקש (להלן: דו"ח המעקב), עם שחרורו, נכנס המבקש למסגרת טיפולית והתמיד בה במהלך תקופת השחרור ברישיון, ולאחריה.

3. ביום 6.6.2013, לאחר ניהול הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. ביום 5.1.2014, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבל יעבור המבקש אחת מן העבירות בהן הורשע; ופיצוי למתלונן בסך 4000 ש"ח. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על חומרת העבירות בהן הורשע המבקש ועל עברו הפלילי המכביד. חרף שיקולים מחמירים אלו, קבע בית משפט השלום, כי שיקולי השיקום בעניינו של המבקש מורים לחרוג ממתחם הענישה המקובל בעבירות דומות, ושלא לגזור על המבקש עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח, אלא בעבודות שירות בלבד.

4. המבקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי בחיפה. מנגד, הגישה המשיבה ערעור על קולת עונשו של המבקש. ביום 24.4.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש וקיבל את ערעור המשיבה. בפסק דינו קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא הציג ראיות שיש בהן כדי להצביע על קיומם של סיכויי שיקום ממשיים, באופן המצדיק חריגה ממתחם הענישה ההולם בעבירות בהן הורשע. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש להחמיר בעונשו של המבקש, והורה כי יושתו עליו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת חלף 6 חודשי עבודות השירות שגזר עליו בית משפט השלום.

בקשת רשות הערעור

5. ביום 29.5.2014, הגיש המבקש, באמצעות עו"ד ירון ברזילי, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשתו טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי משהחמיר בעונשו. המבקש מוסיף וטוען, כי על פי האמור בסעיף 40 לחוק העונשין, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם אם נמצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שהשתקם. המבקש מוסיף וטוען, כי בית המשפט המחוזי התייחס בפסק דינו רק לסיכויי השיקום של המבקש, אך לא נתן דעתו לאפשרות כי המבקש כבר השתקם, ומטעם זה ישנה הצדקה לחרוג ממתחם הענישה בעניינו. בהמשך לכך, טוען המבקש, כי הוא עבר תהליך שיקומי ארוך ומשמעותי אשר יספוג פגיעה אנושה אם הוא יאסר פעם נוספת, ועל כן לא היה מקום להחמיר בעונשו. לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים רחוקות, בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. הבקשה עוסקת, רובה ככולה, בעתירה להקלה בעונשו של המבקש בטענה כי יש להתחשב בתהליכי השיקום שעבר. ואולם, בכך אין כדי לעורר כל שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ואף לא מצאתי כי נגרמו לו אי-צדק או עיוות דין המצדיקים היענות לבקשתו.

8. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. אין בידי לקבל את טענת המבקש, לפיה בית המשפט המחוזי לא נתן את דעתו לאפשרות כי הוא כבר משוקם, ומטעם זה יש להקל בעונשו. בית המשפט המחוזי קבע בפסק דינו, כי אין בדו"ח המעקב שהוגש בעניינו של המבקש "כדי לבסס קביעה שהנאשם [המבקש] כבר השתקם או כדי לבסס קביעה, כי קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, כנדרש על פי סעיף 40 לחוק העונשין" (עמ' 9, ש' 4-5 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

9. כמו כן, בית משפט זה כבר קבע, כי סיכויי שיקומו של נאשם אינם חזות הכל, וייתכנו מקרים בהם יתר השיקולים הרלבנטיים לגזירת העונש, כדוגמת חומרת המעשים או נסיבות ביצוע העבירה, יובילו למסקנה כי אין לחרוג לקולה ממתחם הענישה, חרף קיומם של סיכויי שיקום גבוהים (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014), בפסקה 9 להחלטתי).

10. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 12.6.2014, בשעה 10:00, בבימ"ר קישון, כפי שנקבע בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 13.5.2014.

ניתנה היום, ג' בסיון התשע"ד (1.6.2014).

שׁוֹפֵט